

négy-gyermekes-apa, a negyvenvalahány éves Nicolas de Staël öngyilkossága marad: telikolorit titok.

***

NEEEM! NEM!! NEEM!!!

***

De – plusz – képzeljük:

NEM BÍROK ÍRNI-AKARNI, SÓT!

Erre egész egzisztencialitással rábólintok, (ld. J. A. kancsít kb.), helyes, csak lehessen *nem!!!*

De kb. ugyanígy: olvasni sincs *érkezőselem*. Gépelni, véglegesíteni: belőlem bármit: *nincs érkezőselem*. Holott itt van minden. Schwittersről is, Feiningerről is pl., mennyi mindent írhatnék. Akár a tematizált egzisztencialitásokról (!!) is mi minden van már ismereteim „tárában”, ebben az... igen, akár... egzisztencialításban. De egyáltalán nem bírok így írni akarni! Nem. Ez elemi. *Tudom* őket. És nem. Egzisztencialitás és bennem/velem? Mi más. Némaság. Nyilatkozás: semmi! „Miért kellene.” (Ottlik)

*

De – nevetséges! többről van szó! – semmi „nem”. Odaülök madárkámhoz, ő ma társas, tenyerembe mászik, sérült lábát is jól *tartja* így. Érintkezünk: körmöm stb. Türelmetlenebb lesz, rendben, eljövök. Nézem a tv-ben a fantasztikus bécsi erdőket. Most kicsit ott élek. Béke van. Minden napnak triplán örülni kell!

